

РЕШЕНИЕ

№ 1264

**** 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Лили В. Асенова Добрева
като разглежда докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело №
20231720103586 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на „Топлофикация – Перник“ АД, в която се сочи, че в полза на дружеството срещу Г. Д. Г. е издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК в рамките на ч.гр.д. № 2471/2023 г. по описа на Районен съд Перник за сумата в размер на 1507,25 лева, представляваща стойността за доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за апартамент, находящ се в град ***** (Имота), от които главница в размер на 1347,96 лева за периода от ***** включително; законна лихва за забава на месечните плащания в размер на 159,29 лева за периода от ***** г., както и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се излагат твърдения за съществуване на неудовлетворено вземане срещу ответника. Твърди се, че между топлофикационното дружество от една страна и ответника е налице облигационна връзка, възникнала по силата на закона, относно продажбата и покупката на топлинна енергия. Излага свой прочит на отнositимото по спора материално право. Твърди, че е изпълнил своето задължение, като е доставил на ответника количеството топлинна енергия, чиято стойност се претендира в настоящото производство.

С оглед на изложеното моли съда да признае за установено, че ответникът дължи горепосочените суми. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Претендира разноски.

В срок е депозиран отговор. Ответникът признава, че е собственик на ½ от имота, за който се твърди, че е доставяна топлоенергия, като не оспорва това обстоятелство по размер, както и изпадането си в забава. Оспорва предявените искове за разликата над ½ - квотата му в собствеността, съответно отговорността му съгласно приложимото право. Намира част от представените доказателства за неотносими.

С оглед на изложеното моли съда да отхвърли предявените искове за разликата над ½ от претендираното задължение.

В съдебно заседание ищецът поддържа така предявените искове.

Ответникът не се явява и представлява.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Районен съд Перник е сезиран с обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове, разглеждани по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Предмет на доказване по делото е парично вземане на ищеца, произтичащо от договор за доставка на топлинна енергия, сключени с ответника. Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение за вземането в хипотезите на чл. 415, ал. 1, т. 1 и 2 ГПК и същата да влезе в сила. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в рамките на заповедното производство изцяло съвпадат, поради което предявеният иск е процесуално допустим.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, регулирано от публично известни Общи условия; 2) продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача, за която се дължи посочената в исковата молба сума. По акцесорния иск за обезщетение за забава е необходимо да бъде установено изпадането на ответника в забава и размера на търсеното във връзка с това обезщетение.

Според задължителните разяснения, дадени с ТР № 2/17.05.2018 г. по т. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ) като договорно правоотношение, произтичащо от договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Преценката относно наличието на качеството потребител/клиент на топлинна енергия за битови нужди по отношение на ответника следва да се прави съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката и Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация – Перник“ ЕАД. Последните имат обвързваща сила за страните по взаимоотношенията, възникнали във връзка с производство и доставка на топлинна енергия при спазване разпоредбата на чл. 150 от ЗЕ.

Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ, страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът/потребителят на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ (ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г.), е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр. § 190 от ДР на ЗЕ „клиенти/потребители на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на

вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение.

В този смисъл е и клаузата на чл. 3, ал. 1 от процесните Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, на потребителите в **** приложими от ищеца и одобрени с Решение № ОУ-011/14.04.2008 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник Съперник – бр. 82/3959/29.04.2008 г., а с това и влезли в сила, съгласно която купувач на топлинна енергия е всяко физическо лице – потребител за битови нужди, което е собственик или титуляр на вещно право на ползване на имот в топлоснабдена сграда. В тази връзка следва да се отбележи, че включването на клаузите на процесните ОУ като източник на права и задължения между страните съгласно чл. 150, ал. 2 от Закона за енергетиката (ЗЕ) е обусловено от оповестяването им и изтичане на 30 дни след първото им публикуване. В случая се установи, че последните са надлежно оповестени. Отношенията то така действащите общи условия се уреждат от специален закон – ЗЕ, поради което редът в ТЗ и ЗЗД, където се изисква писмено приемане на общите условия е неприложим. Поради това договорът се счита сключен при определените от дружеството общи условия от момента, в който потребителят бъде присъединен към топлопреносната мрежа и започне да консумира топлинна енергия от същата.

Съгласно чл. 34 ал. 1 от Общите условия, купувачът е длъжен да заплаща дължимите се суми на доставената топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. При неплащане в този срок и на основание чл. 86, вр. чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД длъжникът, в качеството си на потребител, изпада в забава и дължи заплащането на обезщетение в размер на законната лихва, без да е необходимо изрично волеизявление на ищеца в този смисъл.

При тази правна рамка, съдът дължи произнасяне по конкретно твърдените права и факти, както и по възраженията, релевиращи от страните по делото.

В настоящия случай между страните не се спори, че в процесния период до процесния имот е доставена топлинна енергия, чиято обща цена възлиза на посочената от ищеца стойност, както и относно размера на обезщетението за забава. Ответникът е възразил, че не дължи процесните суми единствено оспорвайки качеството си на потребител за 1/2 от задължението, като е поддържал, че е собственик на 1/2 идеална част от Имота.

В тази връзка по делото са представени и приети писмени доказателства, с които ищецът се домогва да установи претенцията си в цялост.

От представения по делото договор за покупко- продажба на недвижим имот от *****, се установява, че Имота е придобит от Г.Б. А..

Съгласно представеното по делото удостоверение за наследници Г.Б. А. е починал на ***** г. като негови наследници са С. Х. А. (*****), починала на 1***** г.), Б. Г. Д. (*****) и Д. Г. Д. (*****, починал на ***** г.). Наследници на последния са ответника - Г. Д. Г. (*****), Г. Д. (*****) и И. Д. (*****), починала на ***** г.).

При тези данни съдът приема, че към датата на придобиване на Имота – *****, Г.Б. А. и С. Х. А. са били сключили граждански брак. Това е така, защото в удостоверението за наследници на Г.Б. А. е посочено, че С. Х. А. е негов наследник – *****, а от другите удостоверения се установява, че техни ***** са Д. Г. Д. и Б. Г. Д., родени преди покупката на Имота.

Съгласно чл. 13, ал. 1 СК (отм.) – редакцията, в сила от ***** г. недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити, и

служат за задоволяване нуждите на семейството, следователно Имота е придобит в СИО. След смъртта на Г.Б. А. (***** г.), С. Х. А. се легитимира като собственик на 4/6 от Имота, а Д. Г. Д.. и Б. Г. Д. на по 1/6та – арг. чл. 14, ал. с СК 1968 г. отм. и чл. 9, ал. 1 ЗН.

От представения по делото нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане от ***** г. се установява, че С. Х. А. прехвърля на ответника – Г. Д. Г. (*****), чрез баща му – Д. Г. Д.. ½ идеална част от Имота. Следователно С. Х. А. се разпорежда с 3/6ти от притежаваните 4/6 в полза на ответника – което не се спори по делото. След смъртта □ (***** г.) останалата 1/6 та идеална част се наследява от Д. Г. Д.. и Б. Г. Д., които придобиват по ¼ идеална част от Имота.

Съгласно Удостоверение, издадено по ч.гр.д. №7217/2019 г. Г. Д.а се отказва от наследството на Д. Г. Д.. и след смъртта на И.Д. единствен негов наследник е ответника, който е придобил още една ¼ от наследствения имот.

Тези обективни данни, дават основание на съда да приеме, че в конкретния случай ответникът е пасивно материално легитимиран по отношение на ¾ от цялото задължение за доставка на топлинна енергия. Както бе посочено доставката, размера на задълженията за топлинна енергия и обезщетение за забава са безспорни по делото.

При този правен извод ответникът следва да бъде осъден да заплати 1010,97 лева главница от общо претендирания размер - 1347,96 лева за периода от ***** включително; законна лихва за забава на месечните плащания в размер на 119,47 лева от общо претендирания размер - 159,29 лева за периода от ***** г., както и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на сумата, като исковете бъдат отхвърлени за разликата над тези суми до претендираните такива като неоснователни.

По разноските:

Ищецът е претендирал разноски и при този изход от спора по правилото на чл. 78, ал. 1 ГПК такива следва да му бъдат присъдени. Ищецът е доказал разноски в размер в общ размер на 55,15 лева, като е претендирал и възнаграждение за процесуално представителство в размер от 200.00 лева, което също следва да бъде уважено, съгласно приложен списък по чл. 80 ГПК. При този изход от спора, на ищеца се дължат разноски в общ размер на 191,36 лева.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе и за дължимостта на разноските в заповедното производство с осъдителен диспозитив. Предвид изхода от спора и доказаните в заповедното производство разноски, на ищеца се дължат 60,11 лева, които също следва да му бъдат присъдени.

В светлината на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ, че **В ПОЛЗА** на „Топлофикация-Перник“ АД, ЕИК 113012360, със седалище и адрес на управление: **** ж. к. Мошино, ТЕЦ „Република“ **СЪЩЕСТВУВА ИЗИСКУЕМО вземане** срещу Г. Д. Г., ЕГН ***** за сумата в размер на **1010,97 лева** за периода от ***** включително за доставена и незаплатена топлинна енергия до топлоснабден недвижим имот с адрес град ***** **ведно** със законната лихва върху

главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение (05.06.2023 г.) до окончателното изплащане на сумата и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сума в размер на **119,47 лева** – за периода от ***** г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парични задължения по чл. 410 ГПК в рамките на ч. гр. дело № 2471/2023 г. по описа на Районен съд Перник, **като ОТХВЪРЛЯ исковите за разликата над 1010,97 лева** до пълния предявен размер от 1347,96 лева и **за разликата над 119,47 лева** до пълния предявен размер от 159,29 лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Г. Д. Г. да заплати на „Топлофикация-Перник“ АД, ЕИК 113012360 сумата от **191,36 лева** – разносики пред Районен съд Перник в исковото производство и **60,11 лева** разносики пред Районен съд Перник в заповедното производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Перник.

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____